

El llenguatge

Si molt convé

Assenyalàvem un dia a l'atenció dels nostres lectors la locució adverbial si molt convé, que s'usa, segons el Diccionari Fabra, «en anunciar la possibilitat d'un fet que vindria a contrariar allò que esperem, preparem, etc.» Es amb l'ús d'aquesta locució que proposàvem de prescindir del terme igual avui molt freqüent en el llenguatge col·loquial, especialment entre certs sectors, i la bondat del qual cal posar, si més no, en quarantena. I, encara que arribéssim a tolerar aquest ús. —No va venir: «igual» no sabia res—, és evident que caldria combatre'n l'abús.

Adduir l'autoritat del Diccionari en recomanar una expressió o una manera de dir només garanteix la seva bondat, la seva correcció, però no, en tots els casos, la seva funcionalitat, la seva viabilitat pràctica, la seva aptitud instrumental. Hom té el dret a pensar que es tracta d'una solució pròpia del llenguatge acadèmic, arcaica o llibresca, difícil d'adoptar en el llenguatge de cada dia. Es bo, aleshores, d'adduir també l'autoritat paral·lela dels escriptors, especialment d'aquells en els quals hom reconeix un llenguatge alhora correcte i eficaç, que recull tots els recursos vàlids de l'expressió popular i evita l'encareïment i l'artificiositat.

Es oportú, per tant, d'indicar que al darrer recull de narracions de Pere Calders —Invasió subtil i altres contes—, en qui concorren plenament les condicions exposades, hem trobat sis vegades l'ús de la locució si molt convé, que ningú, així, no qualificarà d'encarcarada i de poc funcional. Vet aci els exemples del text de Calders, que poden fer adonar tant del sentit precís d'aquesta locució com de la seva viabilitat: «...vaig contar-li l'aventura, adornant el relat amb les meves aprensions: si molt convé, es tractava d'un espia». (pàg 20) «...patíem pels desenganys que, si molt convé, l'assenyàvem.» (pàg 21) «Però tu saps que, si molt convé, se la camps divinament en una altra dimensió!» (pàg 26) «Hi ha un despoïstament tan gran que, si molt convé, estas fent una obra mestra...» (pàg 44) «Deixa-la fer, deixa-la fer. Si molt convé, trobara alguna cosa que...» (pàg 57) «De que devien parlar? De tot i de cap cosa, si molt convé» (pàg 97).

Albert Jane